

Llengües i menjar, entren pel paladar

R. CASTELLÓ

“Em diuen Walid Toujani, m'agradaria practicar valencià i castellà, i oferic converses en àrab, francès i anglés”, aquesta és una de les quasi quatre-centes frases que es podien llegir fa uns dies en la targeta de presentació dels alumnes que participaven en el Tastallengües 2010. Es tracta d'un esdeveniment lúdic, cultural i gastronòmic que s'ha celebrat per a reunir erasmus i valencians amb l'objectiu de propiciar l'intercanvi lingüístic.

Walid Toujani és doctorand en Biotecnologia junt amb Miquel, un dels voluntaris lingüístics més actius a la Universitat, qui l'ha acompanyat per assistir a l'encontre. Walid porta ací any i mig i encara li queden tres anys. Vol aprendre valencià perquè li agrada i és una manera d'integrar-se en la societat. Està molt a gust ací perquè diu que la cultura i el menjar espanyols són en un 70% semblants als àrabs i se sent com a casa.

Walid explica la seua història envoltat de taules repletes de menjar autòcton -arròs al forn, coques de llanda, orxata, fartons, vi, coca de sardines...-, el qual desapareix ràpidament, però també hi ha exquisideses estrangeres dutes pels mateixos erasmus.

Esther Peris (estudianta de cinqué d'Educació Física i primer de Fisioteràpia) tampoc no ha volgut perdre l'ocasió de participar en aquesta particular festa. “He estat d'erasmus a Àustria i allí m'han ajudat moltíssim, ara vull fer el mateix i trobar un tàndem per a no oblidar l'alemany”. Es-

ther ha arribat a la festa amb Galaad Torró, estudiant de Fisioteràpia que ha vingut animat per la companya de classe. Vol practicar, sobretot, l'anglès, però també l'italià. Els acompanya Carlos Sanchis, estudiant de tercer de Comunicació Audiovisual, qui vol practicar l'anglès. Els tres han dut pa de poble, allioli, *pringue* (una recepta inventada per un amic), toma-
ta, sal i oli.

Margherita Bigi, estudianta italiana de Medicina, ha vingut per a un any i porta tres setmanes ací. Busca algú que parle castellà i ofereix italià i anglés. Ha portat pasta a la festa, però ja no en queda. Amb ella ha arribat Josh Howard (de pare hawaïà i mare italiana), ha viscut i estudiat a Hawaii i parla anglés, però ofereix italià. Busca algú amb qui practicar el castellà i conèixer algun xic. Estudia Disseny a la Politècnica, però ha anat al Tastallengües amb Carla, una amiga de la Universitat de València que va coincidir d'erasmus amb el seu germà a Alemanya. Josh vol conèixer també la cultura valenciana i menjar paella. Carla Satorres estudia sisé de Medicina i és voluntària lingüística. Ofereix valencià i castellà i demana alemany, ja que va estar d'erasmus a Colònia i vol mantindre el nivell.

EN CINC MESOS PARLA VALENCIÀ.

Frédéric Fasquelle està cursant el Màster de Gènere i Polítiques d'Igualtat, però porta ací des de l'any passat, quan va vindre com a erasmus. També busca algú amb qui practicar valencià. En poc més de mig any ha sigut capaç d'aprendre i

Alguns dels participants en el Tastallengües d'enguany.
FOTOS: MIGUEL LORENZO

Esther, Galaad i Carlos.

parlar amb fluïdesa el valencià, però vol consolidar-lo i millorar-lo. Recorda que quan va vindre d'erasmus es va incorporar a una classe on la majoria parlava valencià i es va posar les piles. A més, li agradava l'idioma

i li agrada integrar-se allà on es troba. En pocs mesos ja estava fent exposicions en classe en la nostra llengua davant de quaranta persones. Ara és voluntari lingüístic.

Aquesta és només una xicoteta re-

presentació de les prop de quatre-centes persones, majoritàriament estudiants estrangers i valencians, que van participar en el Tastallengües, un esdeveniment lúdic, gastronòmic i cultural que, organitzat pel Servei de Política Lingüística (SPL), s'està consolidant any rere any com un punt d'encontre per tal de propiciar l'intercanvi lingüístic i crear grups de conversa, a més de mostrar els diversos aspectes que presenta la ciutat. Alfons Esteve, del SPL, explica que l'objectiu és doble, “d'una banda que els estrangers que vénen coneguen que ací no només es parla espanyol, sinó que tenim una altra llengua. També que coneguen la nostra cultura, la música... D'altra banda, amb el nostre dèficit de llengües aquesta és una manera distesa de conèixer gent que parle altres idiomes per a fer intercanvi”. Alfons Esteve recorda que el SPL té altres eines per a propiciar l'intercanvi, com ara el Facebook Tàndem UV.

breus

EQUIPS PER A LES CARRERES POPULARS.

La Universitat de València presentarà equips masculí i femení en el circuit Ruralcaixa de carreres populars i en el circuit de la Diputació de València, que se celebrarà pròximament. En aquests nous grups de curses populars, que es posen en marxa a través del Club Esportiu de la Universitat de València, poden participar tots els membres de la comunitat universitària de la institució. Aquells que decidisquen formar part d'aquests nous grups podran beneficiar-se d'una sèrie d'avantatges. Tenen la possibilitat de fer una inscripció conjunta, disposaran d'un equipament de la Universitat de València i podran ser assessorats per un entrenador, que dirigirà les sessions d'entrenament i la planificació adequada segons el perfil de cada esportista.

La columna ¶ Alfons Cervera

Ordre

La crisi la paguen uns més que altres. O millor encara: uns la paguen i altres la gaudeixen. Els diners estan en les mans de sempre. En les altres mans només queda un rastre de pols, la cagada d'una mosca, el jeroglífic egipci de l'abandó i de la ràbia. Res. La cosa, però, no acaba ací. Si mirem enrere, com en aquell poema trist i cínic, sempre trobarem gent que està pitjor per culpa de la crisi. Les últimes setmanes vivim un temps de vergonya. La culpa de l'enfonsament econòmic la tenen els immigrants. El nom de la culpa té nom d'estranger pobre. Els estrangers rics no tenen problemes. L'excusa dels racistes és que només han de quedar-se ací els que tenen treball, papers, un lloc decent on viure. Una excusa.

Entre un immigrant ric amb papers i un altre pobre amb papers hi ha una diferència insalvable. D'això es tracta, i no de marejar la perdiu amb les trampes del llenguatge. Quan necessitavem que vingueren estrangers a fer treballs que els d'ací menyspreàvem, llavors que benvinguts que eren: amb papers i sense papers. Els camps s'omplien d'immigrants explotats com si foren esclaus. Els bars i els hotels els salvaven immigrants que feien més hores que té el dia darrere del mostrador o servint les taules de les terrasses en les nits d'estiu. El ciment el removien abans de l'explosió de la bombolla mafiosa mans inexpertes acostumades a remoure el ciment en una formigonera o a cavar com a bèsties en els solcs del patró. Però ara no. Ara els culpables de la crisi són els immigrants. La sanitat pública és una ruïna no perquè la gestionen mans privades com

si fóra un McDonald, sinó perquè els immigrants hi acudeixen en massa a aprofitar-se dels seus serveis. L'escola pública no funciona perquè els xiquets i xiquetes immigrants desplacen els xiquets i xiquetes autòctons, i com que també són més negats retarden el ritme normal de la classe. A Catalunya han sorgit veus del PP i d'un repugnant ultradretà cridant a l'expulsió d'immigrants amb l'excusa d'exigir papers, ajustar padrons municipals, mirar-los a la cara i saber si vénen a treballar o a robar-nos la cartera. Ignoren els qui juguen a la restricció racista que en els anys seixanta la meitat de la seua benvolguda Pàtria anava a l'estranger a treballar en les mateixes condicions que ara vénen a treballar ací els immigrants: sense papers de cap classe, només amb les ganes de treballar per a guanyar uns diners que els permeten viure allí dignament i estal-

viar prou per a tornar al poble i arreglar la teulada de la casa familiar. La crisi la paguen uns i la gaudeixen altres. Així és la vida de justa i igualitària. Perquè, al cap i a la fi, aquest és l'autèntic debat: què passa amb la desigualtat cada vegada major entre els rics i els pobres? Així de senzill és el debat. La resta, doncs això: marejar la perdiu perquè s'alimenten els telenotícies i perquè les urnes d'una democràcia captiva engreixen amb els discursos racistes de les gents d'ordre. De quin ordre. Jo m'entenc. I vostés també. O no?

